

Erik Thorsson

Älvsjö

När man lämnat Karlskrona och färdats ett par mil norrut på E22:an mot Kalmar, står en liten blå skylt vid sidan av vägen som signalerar att Älvsjö finns sju kilometer längre in på avtagsvägen. Förutom de boende i Älvsjö och tillhörande sommargäster, är det sällan någon som kommer närmare Älvsjö än så. Tack vare sin undanskymda plats och att det lilla samhället allt som ofta förväxlas med en del av Stockholm med samma namn, har Älvsjö förblivit en bortglömd idyll. På många sätt har staden (om den kan verkligen kallas en stad) dragits med i vägen av ny teknik och ny ekonomi men i stort sett är det samma lilla lantbrukarort som det var när folkhemmet fortfarande var nytt och fräscht.

Större delen av församlingens dryga två tusen medlemmar finns utspridda i en cirkel av gårdar, som sakta men säkert töms på folk. De äldre människorna dör och de yngre generationerna tvingas flytta till Karlskrona eller någon annan större stad med fler arbetstillfällen. Jordbruket och sågverksindustrin skapade en gång Älvsjö men nu när konkurrensen hårdnat för bönderna och sågverket för länge sedan lagts ned är bygden på väg att dö. Älvsjö är en utrotningshotad art i Sveriges trädgård.

I de rödmålade husen som ligger vid Älvsjö torg bor den trogna befolkning-

Jag blev så oerhört svartsjuk när han fick ett silverhalsband på sin 15-årsdag av Sara, men den stormen bedarrade snart när jag såg hur lycklig han blev över sin present. Han älskade oss av hela sitt hjärta och strålade av lycka över saker vi andra kanske tog för givet. Även om vi två kanske aldrig stod varandra så nära, kan jag inte annat än gråta över att han är borta.

Nu

På vägen från Stockholm till Älvsjö passade Erik på att besöka Karlskrona. Dels för att ta en titt på den stad han faktiskt genomgått gymnasiet i men dels också för att inte riskera att hamna på samma tåg som Sara ned från Stockholm. Fem timmar med Sara är mer än vad Erik kan klara av. Dagen innehåller nog med provningar ändå, speciellt med tanke på att alla ska träffa Kristina, Mikael's mor, senare på eftermiddagen.

Där står han nu. I mitten på torget kan han se Sara och Nils sitta på en av bänkarna där men trots att hans tåg var över tjugo minuter försenat kan han inte se Anders någonstans. Anders hade lovat att de alla kunde sova i hans föräldrars sommarhus, så det är bäst att han dyker upp.

Det är med försiktiga steg och blandade känslor som Erik går ut på torget i deras riktning.

Anders Svensson

Det känns som om Anders slutade utvecklas när vi slutade träffas regelbundet. Han är fast i någon form av post-pubertalt trauma som han inte kan komma ifrån. Sedan han flyttade till Malmö och började arbeta som fastighetsmäklare har jag bara träffat honom sporadiskt, senast var på Nils bröllop för drygt ett år sedan.

Jag kommer ihåg vilket hat som blommade upp inom mig efter det att jag kom på att han och Sara i hemlighet träffades under sista terminen i gymnasiet. Jag tänkte på hans kropp tätt intill hennes, deras förtroliga samtal och sexuella lekar. Jag visste egentligen ingenting, jag hade bara sett dem kyssas ett par gånger. Jag är glad över att de inte berättade om det för oss andra, det hade antagligen gjort situationen än mer outhärdlig. Antagligen är jag den ende förutom de två som vet om det. Men det är glömt nu, jag tycker om Anders. Men man får ta honom för vad han är.

Mikael Bjärbo

Han var inte den jag tyckte bäst om i gänget, det måste jag säga. Han var två år yngre och speciellt i början var det väldigt påtagligt. Han kom till Älvsjö strax innan vi andra skulle börja högstadiet och på något mystiskt vis blev han och Nils vänner. Mikael hade egentligen ingen annan förutom oss fyra och sin mor, hans far hade gått bort något år innan de flyttade till Älvsjö. Jag tyckte synd om honom men vi blev aldrig särskilt bra vänner ändå. Vi matchade inte

gen som sköter sin stad med största omsorg. Under sommaren kan man stå på torget och höra hur stolta Älvsjös invånare är över sin vackra stad. Det skrapande ljudet från räfsan som plöjer genom parkens grusgångar. Häcksaxen som ger buskarna sin perfekt runda form. Carl Swanberg, Älvsjös grundare, hade varit stolt om han nu sett sin stad under en vacker sommardag.

Men på de kullerstensbelagda gatorna hör man sällan barnen leka längre. Storstadsborna som dyker upp under semestermånaderna ger sig sällan in till torget, men ger gummorna som alltid sitter på parkens två bänkar något att beklaga sig över. Befolkningen blir allt äldre i takt med att de unga från Älvsjö i strid ström lämnar staden. Precis som Mikael, Sara, Anders och Erik gjorde.

Erik

Nils ringde mig för första gången på länge igår, jag hade inte pratat med honom sen han gifte sig. Han berättade att Mikael hade dött. Mikaelns mamma hade ringt Nils tidigare under dagen och berättat, de hade hittat honom drunknad uppe vid sjön några dagar tidigare. Jag visste inte vad jag skulle säga. "Jaha", var det enda jag kunde klämma fram. Det blev ett kort samtal, jag var helt ställd. Ingen jag känner i min egen ålder har någonsin dött förut, till och med mina mor- och farföräldrar lever. Jag lovade komma till begravningen.

Det känns som en evighet sedan vi hängde ihop. Jag vet inte riktigt vad jag har gjort efter det. Lev mitt eget liv, antar jag. Under de år jag bott ute i Södertälje har jag intalat mig att det bara var ovanan vid vuxenlivet som gjorde mig så ledsen, att den tryggheten som förut fanns hemma hade svepts iväg av vuxenvärlden. Det var så mycket enklare när jag bodde i Älvsjö och hade mina vänner där. Förutom Mikael, så finns de ju fortfarande kvar men jag tror att de har glömt hur bra vi hade det.

Den första sommaren, efter vi gått ut sjuan, började ett helt nytt liv för mig. Jag hade aldrig haft såna vänner som Sara, Nils, Mikael och Anders tidigare. Vi träffades varje dag under hela sommaren, och flera somrar därefter också för den delen. Jag kommer ihåg att jag tyckte att det inte längre var lek utan riktig vänskap, vi pratade om allt möjligt och vi pratade verkligen på riktigt, som vuxna gjorde. Ibland bråkade vi givetvis, men

---

Mikael "Nils" Nilsson

Jag har alltid älskat Nils för att jag kunnat lita på honom fullt ut. Det går alltid att prata med Nils, han förstår på ett sätt som ingen annan jag känner gör. Det är honom jag pratat med de få stunder jag verkligen inte stått ut med mig själv och alla de känslor jag haft inom mig. Antagligen vet han om hela historien med Sara, även om vi aldrig har pratat öppet om det. Ändå är han så olik mig. Så oerhört inlemmad i ett stadigt liv med sin villa, sin fru Eva och sin nyfödda dotter Katrin i Karlskrona. Det finns många som tycker att Nils är tråkig, inte minst Anders, men jag tror att det beror på att han saknar både utstickande drag och märkbart dåliga sidor. Han är snäll rakt igenom, det är väl hans största brist.

Sara Wennerholm

Vad skall jag säga? Det fanns en tid då jag älskade Sara över allt annat. Jag antar att jag fortfarande gör det nu. Men hon har blivit en konstant faktor i mitt liv, något som känns normalt att ha gnagande i huvudet. När hon träffade sin nuvarande pojkvän Christer för snart två år sedan kändes det som om den sista strimman av hopp om att hon i hemlighet kände precis som jag, dog ut.

Nu vet jag inte vad jag skall göra med henne. Jag vill träffa henne och vara glad och trevlig men jag vill absolut inte vara påflugen. Det vore en katastrof om hon fick reda på hur situationen ser ut. Det går inte för någon människa att vara olycklig när hon är med, men jag kommer aldrig känna mig säker när hon finns nära.

Ensamheten är vad som dominerar Eriks liv just nu. Gränsen är nästan nådd för vad en människa tål men han har inte tagit sig varken tid eller ork till att ta sig ur den situation han nu sitter i. Det var till och med så att han satte in sin egen dödsannons i Dagens Nyheter för några veckor sedan, i hopp om att någon skulle reagera. Ingen lade märke till den, inte ens hans föräldrar som nu bor i Stockholm.

Det Erik saknar mest av allt just nu är sina vänner, och att snart få träffa dem alla igen är det bästa som hänt honom på länge.

det var riktiga bråk som handlade om riktiga känslor. Kanske kände jag mig vuxen redan då.

Så fort solen tittade fram under sommaren lade vi oss på vårt speciella lilla ställe uppe vid Håsjön. Jag tror det var Nils pappa som haft det som fiskeställe, men nu hade det blivit vårt eget tillhåll. Det var bara en berghäll, några kvadratmeter stor, men där låg vi dagarna och kvällarna igenom. Där fanns ett litet träd som växte rakt upp ur en skreva i berget, där vi ristade in våra namn sista sommaren innan jag och Sara flyttade till Stockholm.

Varje gång vi började skolan på hösten, längtade jag till nästa sommar. Det har jag aldrig slutat med. Det var under sommaren jag levde."

Erik har slutat leva. Han saknar åtminstone flera väsentliga delar av det som brukar kallas ett liv. När han flyttade till Södertälje för drygt fyra år sedan var det på jakt efter en flicka han redan då insett att han aldrig kunde få, men han intalade sig att han så ofta hade haft fel i andra saker. Men visst hade han rätt.

Det vara bara av en händelse som han hamnade i Södertälje. Egentligen ville han bo i centrala Stockholm men i brist på bostad och något att försörja sig på, fastnade han som brevbärare i Södertälje. Försöken att fånga in Sara, sin gamla barndomskamrat som han då var vansinnigt förälskad i, blev efterhand allt mindre seriösa. Inte för att han någon gång gjort några allvarliga framstötter, det har han aldrig haft mod till, men idag är det flera månader sedan han ens pratade med henne.

De som inte känner Erik särskilt väl märker sällan hur djupt nere i sig själv han har sjunkit, hur totalt meningslöst livet ter sig för honom just nu. För Erik är läget alltid bra om någon frågar, han ler sitt lite sneda leende och verkar vara som vilken glad skit som helst. Det är lätt att prata med Erik, han är social och trevlig, även om han undviker att tala om sig själv eller sina djupare känslor på alla sätt. Men för dem som känt honom länge är han bara en skugga av sitt forna jag och det finns en tomhet i hans blick som inte fanns där förut. Som om livet runnit ur honom.

Erik har kanske alltid klassats som en aning skum under en lång tid. När han gick i skolan var det ingen som riktigt förstod sig på honom och än mindre förstod han själv hur världen och människorna fungerade. När hans klasskamrater i högstadiet spelade TV-spel eller lagade sina mopeder var Erik i full fart med att försöka hitta någon mening med sitt eget liv. Genom religiösa, musikaliska och filosofiska utsvävningar sökte han svar. När han fyllt tjugo år tröttnade han när sökande inte givit några resultat. I en storstad där det finns fler valmöjligheter och fler som är lika honom själv kanske han skulle kunna finna sig själv. Men eftersom han växte upp i en stad med dryga två tusen invånare och där varje anomali i småstadsideyllen sågs som ett hot, var det dött lopp för Erik redan från början.

Trots att Erik aldrig genomgått någon annan utbildning än upp till gymnasienivå är han oerhört bildad. Det är en naturlig konsekvens av den enorma mängd litteratur och tidningar han läst i sitt liv. Han har aldrig haft riktiga vänner, förutom de fyra han växte upp med, och han befinner sig nu i en total isolering utanför Stockholm. Han delar ut post till tusentals människor, men han sorterar aldrig något till sig själv annat än räkningar. Du kan eventuellt träffa honom på den krogen som ligger i botten på hans hus i Södertälje, men alltid på samma plats vid baren med en bok uppslagen på disken. Alltid ensam.